

Còn chờ đợi điều gì?

Thời gian sau này, bớt lo chuyện cơm áo, tôi lân la thăm hỏi nhiều hơn các bác lớn tuổi ở vùng tôi cư ngụ, một vài bác ngày trước quen biết, bây giờ yếu đi nhiều, con cháu lo không xuể nên buộc lòng phải vào viện dưỡng lão để có người chăm lo chu đáo hơn, nơi mà các bác thường rất là sợ khi phải vào đó.

Tuần trước tôi có dịp đến thăm một bác gái, bác đã ngoài 80, Bác may mắn còn được ở nhà, mỗi tuần có người đến lau chùi giặt giũ, ăn uống thì vì lớn tuổi rồi nên cũng gọn lăm, có cô con gái ở gần, qua lại đem cơm cho bác nên cũng rất tiện.

Điều tôi nhận ra là các bác lớn tuổi, ngoài các sinh hoạt tôn giáo cho phép, rất, rất cần người bên cạnh để mà bầu bạn, để không cảm thấy trống vắng, cô đơn....Nếu có con cháu ở gần thì may ra mỗi tuần được thăm viếng, còn ở xa thì chỉ liên lạc bằng điện thoại...đi chùa hay đi lễ nhà thờ thì cũng phải nhờ vào con cháu đưa đón.

Tâm sự với bác, thấy rõ là người già luôn sống cho quá khứ, mà quá khứ vui thì tôi ít được nghe kể, nhưng những hục hấn, buồn đau, thất vọng, thất chí (phần đông có nơi các bác trai) thì ôi thôi...nhiều không kể xiết....

„...ngày trước, mỗi khi trưa đi làm về, bác trai hay đòi bác làm cho ông ly nước đá chanh lạnh, uống cho đỡ khát...vậy mà lúc nào cũng bị bác cầu nài...không muốn làm....bây giờ ông chết rồi...có muốn làm cho ông một ly nước chanh cũng hết làm được rồi...“ Cái câu này tôi nghe bác gái than rất thường! Tội nghiệp, nó vẫn theo đuổi và cắn rứt bác từ khi bác trai mất.

Rồi đến những ưu tư, tiếc nuối các chuyện đã qua...phải biết tôi sẽ xử sự khác hơn, đẹp hơn, nhẹ nhàng hơn....

Sau những lần đi thăm như vậy, tôi hay rút tĩa ra bài học cho chính mình, nói là bài học, nhưng học hoài cũng không xong, thế mới biết mình dở đến thế nào!

Tôi tự hỏi tôi: **còn chờ đợi điều gì nữa đây?** Tại sao không trân quý tình thương của mình cũng như cảm ơn sự có mặt của những người mình thương yêu.

Tôi khám phá thêm rằng: tôi thường có rất nhiều lý do để chờ đợi chính tôi và luôn cả hành động trì hoãn, kéo dài của mình.

Chợt có khi nhớ đến một người bạn, nhưng không thèm cảm điện thoại hỏi thăm vì tự nghĩ rằng sẽ không biết nói cái gì đây?

Đôi khi tôi dè chừng hay chờ đợi, không dám thổ lộ tình cảm hay khen tặng hoặc góp ý với bạn bè vì ngại sẽ bị từ chối hay trêu chọc.

Hay tôi ngồi yên, chờ đợi một lời xin lỗi để có dịp nói lời tha thứ cho người có những hành động làm tôi buồn phiền, oan ức...thay vì đến ngay với nhau, giải bày cho nhau, để hiểu rõ và thông cảm nhau hơn.

Hoặc là đôi khi tôi cũng rất yếu hèn, không dám thừa nhận lỗi làm vì xấu hổ, chạy trốn, không dám đối diện với sự thật...rồi hứa ồm ồm: thôi mai mốt mình sẽ xin lỗi....

Cái tật thâm căn cú đế là tôi hay biện minh cho mình rằng: „chưa phải lúc để làm việc đó mà!“ rồi lắm bảm tự hứa „cuối“: một ngày đẹp trời nào đó, lúc nào có đủ điều kiện mình sẽ làm ngay khi có cơ hội! **Nhưng cơ hội đó rất có thể sẽ không bao giờ đến nữa!**

Hiểu một chút Đạo, chúng ta ai ai cũng biết rằng cuộc sống thật mong manh và ngắn ngủi. Không ai có thể biết sự sống của mình sẽ chấm dứt khi nào, ngày mai, tháng tới...hay cũng có thể trong một vài thời khắc nữa thôi khi chúng ta không còn cơ hội để thở nữa.

Đọc truyện hay xem phim, đôi khi tôi thâm tiếc dùm cho nhân vật trong đó, vì thường thường hay có những tình huống mà họ đợi đến những giây phút ngắn ngủi cuối đời mới chịu nói ra: cảm ơn, xin lỗi...hay anh yêu em, cần em, ...con thương ba mẹ lắm.....một lời nói muộn màng luôn luôn để lại bao điều hối tiếc trong chúng ta. Rồi đôi khi tôi đâm ra bi quan một chút, thâm trách sao cuộc đời không được công bình....Nhưng khi bình tâm nghĩ lại thì thực ra, mỗi nhân vật trong phim, hay nói rộng ra: mỗi người trong chúng ta đều có quyền, gần như toàn quyền, chọn lựa cho mình cuộc sống riêng ngay bây giờ, trong giây phút hiện tại này....

Vậy thì: tôi có thể nói lời cảm ơn đến những người tôi yêu quý, luôn có mặt cho tôi, chia ngọt xẻ bùi với tôi...bởi vì nhờ có họ mà cuộc sống của tôi có ý nghĩa hơn, sâu sắc hơn. Bằng tiếng nói chân chính của con tim, của cảm xúc chân thành, tôi sẽ tập thổ lộ tình cảm, lòng yêu mến, trân quý của mình, hay ngay cả những lời khuyên lơn, góp ý xây dựng với

người tôi thương mến mà không phải lo sợ bị chê bai hay đùa cợt...và cũng như thế, tôi sẽ thực tập can đảm thú nhận những lỗi lầm mình đã gây ra.....làm được như thế chắc chắn là tôi sẽ sống nhẹ nhàng, thanh thản với ngay chính bản thân mình. Tôi thiết nghĩ: **đây là cơ hội để tôi yêu thương và được thương yêu, hiểu sâu và được thấu hiểu, tha thứ và được thứ tha, cũng như cùng nhau thay đổi và cùng nhau trưởng thành.**

Những gì muốn nói, muốn làm...xin nói và làm ngay bây giờ, để không bao giờ phải hối tiếc.

Chúng ta còn chờ đợi điều gì nữa?

Hiên trúc , tháng 7.2017

Tâm Hải Đức

Chuyến Đến: Tiểu Mai

Ngày 07/07/2017

www.vietnamvanhien.net

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 4900 TÁC PHẨM